

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen,
Præstehusene 6,
2620 Albertslund
Tlf. 43 96 13 71
E-mail: lone-poulsen@mail.tele.dk
Hjemmeside: <http://lakshmi.adr.dk>
Girokonto: 314-1861

LAKSHMI ASHRAM NYT

September 2003

Kære venner!

Det er tid til at sende det næste nyhedsbrev, og her er **SANCHAR 93**, der indeholder følgende:

- "Et trek til Pindari Gletscheren" af Khashti Shah (lærer)
- "Turen til Pindari Gletscheren" af Manju Joshi (9. klasse)
- "Min historie" af Durga Bora (medarbejder) – oversat af Ruth Sillemann
- "Why is it so?" og "The Future of My Country" - To digte af Manju Joshi (lærerpraktikant)
- "Eksperimenter med vores nye stykke jord" af Parvati Goswami (medarbejder)

Jeg håber, at I vil nyde dette Sanchar, og som I kan se, er de stadig meget aktive på ashrammen. Jeg glæder mig til at høre mere om det nye stykke jord. De har også planer om at starte et bageri og har lige færdiggjort et vandprojekt med en ny pumpe. Alt dette er kun muligt med støtte fra jer.

Som jeg fortalte sidste gang har Erik Nielsen lavet en interviewudsendelse med Marie Thøger og mig. På omslaget står der: "*Den fortæller om Lakshmi Ashrams venner, der yder direkte hjælp til et projekt i Nordindien – Lakshmi Ashram, der gør en indsats for at forbedre befolkningens kår i bjergene. Der fortælles om skolen, børnehaver, et værksted til udvikling af bjerglandbrugsredskaber, et landsbyprojekt, et væveværksted og et miljøprojekt.*"

Hvis nogen er interesseret i at få en kopi, så skriv, ring eller mail til mig..

Som sædvanlig skal lyde en tak for alle sponsor-pengene til pigerne og for de andre bidrag. Alle beløb, store som små, er velkomne. Bidrag, der ikke er øremærkede, er også særdeles velkomne. Pengene bruges til undervisningsmidler, studieture, landsbyarbejde og meget andet. Jeg beder jer stadig om at sende ekstra penge pga. stigning i de daglige udgifter. Jeg benytter de gamle girokort med fortrykt sponsor-bidrag, indtil de er opbrugt, men se det rigtige beløb her i rammen.

Sponsorship:	
pr. måned	150 kr.
pr. kvartal	450 kr.
pr. halvår	900 kr.
pr. år	1800 kr.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Sanchar 93

Et trek til Pindari Gletscheren

A f K hashti S hah

Den 21. juni 2003 tog tretten af os, elever og lærere, af sted på en studietur. Dalen mellem Garur og Bageshwar var virkelig smuk. Mangotræerne var tynget ned af frugter, så vi var meget fristede til at plukke dem. Mens bussen kørte længere og længere ned i dalen, steg varmen. For mig var Kapkot - Bharari området fuldstændig nyt, og det var meget varmt. Jeg havde altid forestillet mig, at på den anden side af Bageshwar var der virkelig mangel på diverse faciliteter, men helt op til Saung var der en asfalteret vej til busserne, og der manglede overhovedet ikke noget. Folks huse var velbyggede.

Vi sov den nat i Saung, og den næste dag, med sin det fuldt af grænseløs fantasi over for hvad der ventede os forude, tog vi af sted på vores klatretur mod Loharkhet. Mens vi stadig befandt os i begyndelsen af stien, udpegede nogle mænd, der ledsagede nogle pakheste, den vej, vi skulle følge. Da vi gik ind i skovene oven over Loharkhet, syntes jeg, at jeg havde set sådan en tæt skov før. Så kom jeg i tanke om, at der var engang, da der var en lignende tæt skov tæt ved min egen landsby, så tæt at hvis der stod en mand bare nogle få meter væk, var han helt u synlig. Men langsomt, langsomt, uden man overhovedet var bevidst om det, blev skoven fæddet.

Det var en lang klatretur til Dhakuri - passet i omkring 2900 meters højde. Hele tiden tænkte vi på, om vi mon nogensinde nåede frem til Khati. Efter et lille stykke tid skete der en ændring i vejret, netop hvad vi havde frygtet, men vi var standhaftige, og intet skulle forhindre os i at se gletscheren. En halv times silende regn gjorde os virkelig bekymrede; solguden testede vores tålmodighed, men endelig forsvandt regnen. Dhakuri var et rigtig smukt sted. Dak Bungalow lå midt i en grøn eng omgivet af fyrreskov på alle sider, så attraktivt, at jeg slet ikke ønskede at tage derfra. Regnen havde gjort stien vanskelig at gå på. På vejen ned mødte vi elever fra alle dele af Indien.

Efter en nats ophold i Khati tog vi næste morgen af sted mod Dwali, og vejret viste sig fra sin bedste side, da vi gik gennem dalen ved Pindar floden. Undervejs kom vi til den første bro, som jeg var sikker på var den farligste bro, som jeg havde hørt om. Lyden fra Pindar floden var øredøvende. Når man stod og kiggede ned på floden, spekulerede man på, hvor alt det vand blev af. Efter først at have slukket alles tørst, vasker vandet synderne væk hos de, der bader i Ganga og Yamuna. Men hvor er vandet dog forurenset, hvor alle disse små floder mødes! Hvis man skal af med alle sine synder, er det langt bedre at tage til de uberørte, hellige steder i Himalaya. Hvor mennesket på den ene side har skabt kunstige vandfald for at tiltrække folk, har naturen her helt naturligt ladet vandet falde ned fra bjergkammene ned ad skråningerne uden nogen som helst omkostninger. Nu til dags bliver folk mere tiltrukket af skinnende lys og glitren. Men jeg kunne således beskue hvor megen glæde, der findes i bjergene – med ren luft og rent vand, ingen støj og kun fuglenes triller og kvirren. Den sande lykke og glæde midt i den levende natur er den største fryd.

Næste morgen tog vi af sted allerede ved firetiden fra Phurkiya mod Zero Point. Alt omkring os åndede fred og ro. Det virkede, som Mor Jord var i dyb søvn og drømte søde drømme. Himlen ovenover kiggede ned på naturen. De blinkende stjerner spredte deres lys over alt og alle, og alligevel havde regnen travlt med sit arbejde. Men hvis regnen engang helt ville stoppe sit arbejde, hvad ville der så ske med mennesket og alle andre levende væsner, som slukker tørsten med vand? Mens hvert skridt bragte os nærmere vores mål, voksede en følelse af glæde sig stærkere og stærkere i mit

sind. Men samtidig begyndte luften at give os mindre hjælp, og jo højere vi kom op, jo færre træer og jo mindre vegetation var der, vinden blæste mindre, og således blev det vanskeligere at trække vejret. Når man vandrer ad stierne i bjergene, synes kilometrene at være meget lange, men her dybt inde blandt Himalaya-bjergene var min oplevelse helt anderledes. Jeg var bare henrykt over at se Himalaya-tinderne lige foran mig. Jeg havde lært i geografi, at i dele af Rajasthan er stærke vinde årsag til, at der skabes sandbanker. Da jeg så de store snemasser rundt om mig, kom jeg til at tænke på, at måske så sandbankerne sådan ud. Netop da brød solen frem og spredte sine cinnoberrøde stråler ud over tinderne foran mig.

**På vej ned mod dalen fra gletscheren.
Bagest: Nandi, David, tre vandrere, Swami Dharmanand
Forrest: Puja, Pushpa, Manju, Gauri, Sarawati, Rehka, Manju**

I fantasien klatrede man op på disse tinder og steg ned igen. Skønheden ved det hele fyldte ens sjæl med en vidunderlig fred. Man forestillede sig, at hvis vi var fugle, kunne vi bare flyve op og røre ved snetinderne. Tæt ved Swami Dharmanand's hytte gik der hyrder, der vogtede fåreflokkene. Vi prøvede at røre ved fårene, men de løb hele tiden væk, før vi kom helt tæt på dem. Vores øjne så nervøst hen mod det sted, hvor Pindar floden har sit udspring. Hvordan ville det dog se ud, det længe ventede syn? Vi havde hørt, at Pindars udspring var meget tiltrækkende og indbydende, men fordi gletscheren er på hurtigt tilbagetog, og landskabet følgelig bliver eroderet år efter år, bliver dets skønhed stedse mindre og mindre.

Det var dog en stor glæde at kigge på Himalaya -tinderne langt borte. Et stykke tid legede vi i sneen. Af alle de steder, hvor jeg har været, synes jeg nu allerbedst om Pindari Gletscheren, og jeg havde slet ikke lyst til at tage derfra. Helt tilbage til landsbyen Supi vendte jeg mig om for at kigge mig tilbage, mens jeg bad til Gud om hurtigt at måtte komme endnu engang til dette rene og hellige sted.

"Pindari Gletscheren er tre kilometer lang og næsten en halv kilometer bred og ligger i en højde af 3350 m. Dette populære trek passerer forbi fyrreskove, bregnesletter og brusende vandfald. Fra midt i maj til midt i juni er der mange vilde blomster, mens udsigten fra midt i september til midt i oktober er exceptionel klar. Trek-turen fra Saung gennem Loharkhet og op til Dhakuri passet er en lang, opstigende hård tur."

Citat fra "Lonely Planet – Travel Survival Kit – India"

Turen til Pindari Gletscheren

Af Manju Joshi, 9. klasse

Som led i dette års program for studieture var jeg så heldig – sammen med nogle af mine venner at få chancen for at komme på en tur til Pindari Gletscheren. Til at begynde med tænkte jeg på, at jeg ville få forfærdelig ondt i mine fødder, men så tænkte jeg, at hvis jeg tog Lord Shiva (*indisk gud*) med mig i hjertet, ville jeg i hvert fald nå til Zero Point og se ud over Pindari Gletscheren. Denne beslutning – at jeg ville nå mit mål, ligegyldigt hvad der skete – blev essensen i mine tanker.

Skoven mellem Dwali og Phurkiya fik mig til at føle mig noget skræmt, og dog så den utrolig smuk ud på afstand. Vilde dyr som f.eks. leoparder har sikkert deres hjem der. Sneen på de høje tinder smeltede og brusede ned gennem skoven som vandfald. Jeg forestillede mig, at jeg gik ned til foden af disse kaskader og drak af vandet. Men mellem mig og disse vandfald lå den brusende Pindar flod, så jeg kunne slet ikke fuldføre mit ønske.

Oven over Khati - den sidste landsby - var der nogle massive jordskred. Når man kiggede på bjergsiderne overfor, blev man lidt bange. Græsset der var højt og grønt. Jeg tænkte, at hvis der var nogen, der skulle derover for at skære græs, og hans eller hendes fødder gled, så ville de falde lige ned i Pindar floden og dø. Senere fandt jeg dog ud af, at ingen nogensinde havde vovet sig over på de skråninger på den anden side af floden.

Bagest: Manju, Pushpa, lokal mand, Manju
Forrest: Puja, Gauri, Saraswati, Nandi, Rekha

På stien efter Dwali lå der sne, som var faldet ned fra de fremhængende klippestykker oven over vejen. Sneen var hårdt pakket; nedenunder løb der vand, mens der lå jord ovenpå. Sneen kunne ikke spises og heller ikke bruges til at lege med. Vi mødte en masse får på vejen mod gletscheren. Mens fårehyrderne kunne krybe i ly under fremhængende klippestykker, måtte fårene gå rundt i det fri. Da det begyndte at regne, satte alle fårene sig ned og krøb sammen. Der var både sorte og hvide får. Nogle steder var dalen dækket af masser af sne, hvorunder Pindar floden brusede af sted. På et sted dannede revner i sneen næsten et kort over Indien.

Da vi nåede til Zero Point, så vi først og fremmest ud over gletscheren, hvorfra Pindar floden begynder. Mens gletscheren smeltede i solen, strømmede floden af sted. På et bestemt sted, hvor vi skulle krydse floden, dansede bølgerne for mine øjne, da jeg trådte ud på broen. Oven for og neden under stien var der rododendron træer, hvis blomster var hvide – helt anderledes end de røde, vi har på ashrammen.

De fleste mennesker i dette område op til den sidste landsby Khati dyrker kartofler og “ugal” på deres marker. Folkene her spiser rotis (chapaties), der er lavet af kornet fra “ugal”. Både påklædningen og dialekten heroppe var meget forskellig fra

vores. Fordi der var få skoler, og fordi de lå langt fra hinanden, forekom det os, at folk ikke var så uddannede, men de var glade og lykkelige.

Det, jeg har skrevet, er udtryk for mine følelser. I løbet af den uge var der hele tiden noget nyt at se og noget nyt at lære. Jeg var lykkelig hele tiden og vendte hjem til Kausani fuld af glæde. Bare vi må fortsætte hele livet igennem med at nyde sådan nogle ture!

* * * * *

En af vores gode medarbejdere, som ellers har en tendens til at holde sig lidt i baggrunden, er Durga Behn. Hun kommer fra Garurdalen neden for Kausani og kom til Ashrammen som ung pige. Vi fik overtalt hende til at skrive sin historie:

Min Historie af Durga Bora

Jeg blev født i en almindelig bondefamilie. Jeg har tre brødre, som alle er yngre end mig. Jeg er deres eneste søster. Min far gik kun i skole til 5. klasse. Han ville gerne have, at jeg fik en uddannelse, så jeg kunne stå på egne ben. Det var med dette mål for øje, at han sendte mig til Lakshmi Ashram, hvor jeg gik i skole til 10. klasse. På Lakshmi Ashram kan man efter endt uddannelse blive og arbejde for føden, så man ikke skal ligge sine forældre til last økonomisk. Jeg har gennem årene haft mange forskellige ansvarsområder her.

Både arbejde og uddannelse

I uldproduktionen drejede det sig om at organisere produktionen ved hjælp af de lokale kvinder. Jeg skulle også vedligeholde lageret af uld og uldgarn, og derudover stod jeg for regnskabet, farvning af garn og færdige produkter, salg etc. Jeg havde også ansvar for lageret i spisekammeret. Her skulle jeg sørge for, at der var mad til de ca. 80 mennesker, der bor på ashrammen. Der skulle bestilles varer til lageret, og i det hele taget skulle der holdes skik på lageret. Så var jeg også "Didi" (storesøster) for de små piger. Jeg tog mig af dem og sørgede for, at de var inde i en god personlig udvikling. Og derudover havde jeg i en periode det overordnede ansvar for at sørge for haverne. I ashrammen producerer vi både frugt og grønsager.

Jeg har fået noget mere uddannelse gennem Ashrammen. Man besluttede at sende mig på et ti måneders ophold til Kasturbagram, Indore i Madhya Pradesh for at deltage i Balwari-arbejdernes (børnehavepædagoger) træningsprogram. På Lakshmi Ashram fik jeg også noget videreuddannelse: et års træning som Khadi arbejder, dvs. at jeg bl.a. passede butikken i landsbyen. Jeg prøvede at gøre mit allerbedste inden for de ansvarsområder, jeg fik tildelt. Jeg føler, at jeg herigennem har fået en vifte af forskellige erfaringer. Selvom jeg har et fysisk handicap, er min mentale styrke vokset, og jeg har glad og tilfreds - sammen med de andre jeg bor sammen med, klaret mit arbejde, som jeg nu skal.

Mit arbejde nu

Et af mine hovedansvarsområder er at sy. Da Vijaya Didi forlod ashrammen for at tage hjem til sin hjemegn Madhya Pradesh, blev det mig, der skulle overtage sy-opgaverne. Jeg var interesseret i at sy, men på det tidspunkt var jeg ikke så god til tilskæring. Dette hjalp Hansi Didi mig med. Nu nyder jeg både at tilskære og sy det forskellige tøj til skolen. I starten fik jeg også megen hjælp af Daya og Bimla. Daya er nu på sygeplejeskole i Kasturbagram og Bimla er gift, har en søn og bor i

Jaipur. Jeg oplærte Anita, der dengang gik i 10. klasse, og vi sørgede så for, at alle børnene fik deres tøj til tiden. I det kommende skoleår skal eleverne efter tur lære at sy. De fleste er meget ivrige efter at lære det, men jeg har lagt mærke til, at pigerne kommer til at kede sig, hvis de sidder ved symaskinen over for lang en periode.

Ud over de nævnte ting, har jeg ansvaret for 8. klasses kombinerede klasse- og soveværelse, og jeg er Didi for dem. Jeg skal sørge for, at de holder klasseværelset pænt og skal som deres Didi sove sammen med dem. Tanken bag dette er, at de lærer at lytte til en ældre Didi og ikke tage alt for let på alting.

Kavita, Basanti og Durga renser hveden

Jeg bliver ved med at holde af havebrug og har min egen mark, hvor jeg dyrker en god portion grøntsager. Jeg har ingen problemer, hvad angår at klare det arbejde, der er knyttet til hvedemøllen. Alt efter behov skal kornet renses og tørres. Melet skal bringes til køkkenet i tide, og alle Didi'erne og de yngre piger hjælper til med at rense det. Den største hjælp får vi fra Pooran Bhai, der vedligeholder maskinen til hvedemøllen. Jeg

skal sørge for det løbende regnskab til kontoret. Folk fra omkringliggende landsbyer kommer for at få malet deres mel, og de er meget glade for melets kvalitet. Jeg bliver ved med at gå ind i alt arbejdet med stor energi og håber stadig, jeg kan blive endnu bedre.

* * * * *

I Kumaun samfundet, i hele det indiske samfund, er digte en meget almindelig og accepteret måde at udtrykke sig på. I Lakshmi Ashram kan mange af vores medarbejdere og elever godt lide at udtrykke deres tanker gennem poesi, og de har deres egne private stilehæfter, hvori de skriver deres digte.

En af disse elever er Manju Joshi, som lige har taget sin eksamen og nu har arbejde på kontoret og også undervisningsopgaver med de mindre børn. Hun og hendes ældre søster, Shanti, har fået al deres undervisning her på Lakshmi Ashram. Nu deltager Shanti i et kursus for sygehjælpere i hovedkvarteret for Kasturba Gandhi National Memorial Trust i Kasturbagram ved Indore sammen med nogle andre tidligere ashram-elever.

Da Manju skriver sine digte på Hindi, har vi forsøgt her at skrive en så rigtig oversættelse som muligt på engelsk. Det første digt reflekterer over pigers forhold i det traditionelle landlige samfund, mens det andet digt på nogle få linier reflekterer dybt over ekstremerne i samfundet, fattigdom og dyb fortvivlelse i kontrast til drømmen om fremtiden.

A f M an j i Jshi

Why Is It So?

Society, Government, you and I all say,
Boys and Girls, both are equal.

Then why is it that in this world
The birth of a girl is looked down upon?

The boys are sent to school
While the girls suffer.

Why is it that the girls receive an incomplete education,
Because of the burden of work in the home and fields?

Simply because of the poverty of their parents,
Why do girls get married off to widowers and old men?

Looking upon them as a burden their parents marry them off,
Even though the girls may remain sad all their lives.

Their parents look upon them as items to be brought and sold,
Wherever they find themselves the girls are roughly treated.

Although in the eyes of family and society they are full of flaws,
Nevertheless they become an object of selling.

If they take a step forward in society,
Then girls are looked upon malevolently.

Whenever they try to assert their rights,
Then they are pushed down, are girls.

Along with honour, dignity and security,
Now we girls demand our rights.

The Future of Our Country

At the side of the road I saw
A woman sitting in the darkness,
Passing away a winter's night.

A rag, I don't know why,
She repeatedly stretched across her breast.

Out of restlessness my eyes, filled with tears,
Were looking on.

A child wrapped in rags,
Who knows how his future will be,
A future which is part of the future of our country.

Ekspireriter med vores nye stykke jord

Af Parvati Goswami

Det nye stykke jord i skoven

For omkring 5-6 år siden kom vi i besiddelse af et stykke jord i skoven, direkte i forbindelse med ashrammens egen jord. Siden sidste år har vi anstrengt os uafbrudt med arbejdet i denne nye indhegning - bl.a. med at udplante frøplanter af Himalaya-eg (Banj), og også pil, "kaner", "aprilea" og "rambanj" (sisal) både sidste år og i år, i et forsøg på med tiden at skabe en "levende" grøn grænse. De unge træer og stiklinger, der blev plantet ud sidste år, er kommet godt i vej. I år udplantede vi mere end fem kurvefulde af rambanj frøplanter.

Arbejdet med at holde denne indhegning er et fortløbende job, der fortsætter hele året igennem. I år har vi forberedt to store marker, hvor vi har sået majs og ris og også to lokale slags hirse til foder for kvæget. Mooli (hvid radise) og "ugal" (en nærende grøn plante) er blevet dyrket som grønsager til køkkenet. Alle har arbejdet sammen - hårdt, men også begejstret for at udnytte dette stykke jord. Vi har repareret ståltrådshegnet, som omslutter arealet, og vi har uddelegeret an-

svaret for styringen af det hele til en af vores unge medarbejdere, Bimla. Hun gør sig stor umage for at sikre, at arbejdet bliver en succes. Vi har gravet en jordtank, der måler 3,5x2,5x1,5 meter, for at kunne opbevare afstrømningen under monsunen.

Tanker om fremtiden

Med hensyn til brugen af dette stykke jord tænker vi på, at vi i den nærmeste fremtid vil tage fat på dyrkning af lægeurter, hvoraf vi vil fremstille urtemedicin til brug i selve ashrammen. Vi påtænker at samle nogle af de hurtigt uddøende Himalaya-lægeurter og dyrke dem, så de kan blive beskyttet og bevaret.

Sygdomme vokser nu til dags, og folk bliver desillusioneret af den moderne medicin, og deres tro på den traditionelle Ayurvedic medicin øges. I denne situation har Lakshmi Ashram tænkt, at vi må styrke vores medicin-program. Dette nye stykke jord er ideelt til denne form for planter, for vi tror på, at de nordvendte skråninger i Himalaya er bedst, og denne jord er vendt mod nord. Vi står nok over for nogle vanskeligheder i starten med dette arbejde med jorden, men vi er virkelig engagerede i at fremme dette projekt.